

Андрій Козар

У кожної людини є якась особлива місія, яку тільки вона може звершити. Бог має план щодо кожного з нас. В усіх нас – якийсь певне призначення: в любові, в Христі, тому ми повинні повірити собі. Головне – знати: я тут, тому що Господь чекає від мене чогось такого, чого ніхто інший не зможе Йому дати. Відсутність такого усвідомлення не є, очевидно, гріхом, проте це різновид невпорядкованості, щось таке, що не дозволяє нам пізнати правду про себе.

Насамперед, а особливо для семінарриста, важливе самозаглиблення, а отже, потрібно певний час присвячувати мовчанню, зосередженню, віддаленню від суєти. Тут допомагає читання. Треба читати книжки, які нас зворушують. Читати мало або не читати ніколи нічого – за винятком того, що є абсолютно необхідним для священничого служіння, – є невпорядкованістю. Майбутній священник мусить читати багато. Також він повинен подорожувати якнайбільше пізнаючи, порівнюючи, дивитися на інших, переживати досвід інших. Тільки тоді священник примножує Божі дари, гармонійно зростає у своєму служінні. Подорожі чи паломництва є невід'ємною частиною семінарійного життя. Вони дають силу, заряд, стимул...

Майже кожного року семінаристи звершують мандрівку до духовних святинь Західної України. Наприклад, у 2015 році братчики відвідали Підкамінь, Почаїв та Львів, де мали можливість помолитись перед чудотворними іконами, прикластися до мощей, дізнатись багато нового про рідний край і просто цікаво провести час разом. Протягом двох останніх років кожного разу, коли семінарійна спільнота відвідувала місто Лева, вона ніколи не оминала Личаківського кладовища, щоб там молитовно пом'янути відомих українців.

Влітку того ж таки 2015 року дрогобицькі семінаристи взяли участь у прощі до Патріаршого Собору Воскресіння Христового, що в Києві. Там були присутні брати майже з усіх семінарій України. Кожен мав можливість поділитися власним досвідом та взяти участь у спільних молитвах, а найважливіше - у Святій Літургії, яку очолив Блаженніший Патріарх Святослав, Глава й Отець УГКЦ. Напевне, не було тоді такої людини, котра б, стоячи на берегах Дніпра під час відновлення хресних обітів, не звернулася до Господа з подякою за те, що вона є сином чи дочкою такого могутнього славного та християнського народу. Це справді був незабутній момент у житті кожного братчика-семінарриста, який, безсумнівно, залишить слід у багатьох серцях.

Іншою важливою подією для семінарії є щорічна піша проща до с. Грушева. Вона уже стала органічним «елементом» буття нашої спільноти. Є ще прощі до Унева, Зарваниці... У часі цієї нелегкої ходи брати спілкуються з прочанами, голосять проповіді, представляють свої групи, разом снідають на галявинах, ділячись всім тим «смачненьким», що мають. Прибувши, усі люди, зазвичай, поводяться по-різному, але жоден не повертається таким, яким був до цього.

З впевненістю можемо сказати, що будь-яке паломництво є найперше спілкуванням, і воно просто необхідне людині, а тим більше - молодій. Це також момент глибшого усвідомлення своєї віри, момент пізнання та активного внутрішнього розвитку. Це момент, коли семінарист «відривається від книг», щоб, натомість, він міг «повернутися» до людей.

Нам потрібен особливий час для себе, час змін і зустрічі з собою. Кожен потребує особливого духовного досвіду. Бог приходить до нас по-різному. Досвід дороги – духовний досвід, навіть якщо людина наголошує, що вона йде чи їде на прощу виключно як турист. Міська людина особливо гостро потребує такого часу – зустрічі з природою, зустрічі з тишею. Руху. Знайомства зі своїм тілом – ноги для того, щоб ходити. Наше тіло не дуже любить сидіти за комп'ютером з ранку до ночі. Щоденна суєта, великі міста, асфальтовані вулиці – наша нервова система від цього страждає. Тому досвід паломництва відновлює цей зв'язок – єдності зі світом, відчуття того, що ми всі – одне ціле. Заспокоює. Умиротворює.

Семінарійні мандрівки – невеличкий досвід. Щоб поділитися цим досвідом, який змінює життя, потрібно писати цілі книги. Можливо, прочитавши цю статтю, хтось захоче пережити щось подібне і вирушить у дорогу?

Андрій КОЗАР. Семінарійні паломництва//СЛОВО № 2 (66) 2016, с.52